

POSTEL

Nemůžu spát. Vyrábím postel,
v který bych se schoulil
a už z ní nevylez, nevylez, radši nevylez.

A čím vyšší je pravděpodobnost,
že mě přežije můj pes,
tím na ní dělám víc, víc, ještě víc.

Nemůžu spát. Vyrábím postel.
Jenže mi to nejde,
prostě to nejde. Nebude z ní nic, nic, vůbec nic.

A přitom makám, až ze mě lije pot,
co voní tak zvláště:
hlínou na hřbitově. Můžu se přitulit? Můžu k tobě?

A rozhostí se ticho jako v kostele,
až vezmu sekeru a rozštípnu ty posteje,
až si vezmu pilu a jiný ostrý nástroje,
když zavřít oči, ať stane se to vestoje!